

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu — un rodnic itinerar al păcii și prieteniei

„Sintem convingși că vizita și înțelagerile la care am ajuns vor marca un nou moment important în cronică prieteniei româno-chineze, vor da un nou și puternic impuls colaborării dintre partidele și țările noastre, în interesul celor două popoare, al cauzei socialismului, înscriindu-se, totodată, ca o contribuție la lupta forțelor înainte ale lumii de azi pentru progres, colaborare și pace”.

NICOLAE CEAUȘESCU

„Această vizită a contribuit și mai mult la dezvoltarea prieteniei revoluționare și a unității de luptă dintre cele două partide, țări și popoare ale Chinei și României și va avea semnificații profunde pentru relațiile de prietenie și colaborare dintre țările noastre, pentru lupta comună a celor două popoare ale noastre și pentru evoluția situației internaționale”.

HUA KUO-FEN

„Sintem convingși că această vizită se va înscrie ca un nou și important moment în cronică minunatelor relații de prietenie româno-coreeană, a solidarității și colaborării multilaterale dintre partidele și popoarele noastre”.

NICOLAE CEAUȘESCU

„Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în țara noastră, care se desfășoară sub auspiciile calde ospitalității a poporului coreean, demonstrează trăinicia prieteniei și solidarității dintre partidele, țările și popoarele noastre”.

KIM IR SEN

„Avem convingerea profundă că vizita pe care o efectuăm în țara dumneavoastră, convorbirile cu tovarășii din conducerea de partid și de stat a Republicii Socialiste Vietnam vor contribui la dezvoltarea și adâncirea prieteniei frățești dintre cele două partide și popoare ale noastre și, totodată, vor sluji cauza generală a socialismului, păcii și colaborării între națiuni”.

NICOLAE CEAUȘESCU

„Sintem foarte bucuroși să avem în mijlocul nostru pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, împreună cu ceilalți tovarăși din delegație, marii soli ai unui popor care construiește cu succes societate socialistă multilateral dezvoltată, frați și tovarăși apropiați, mesageri ai sentimentelor de caldă prietenie și solidaritate militantă ale clasei muncitoare și poporului român”.

LE DUAN

Remarcabil bilanț al înaltei solii românești

Un itinerar istoric. Într-un moment internațional care impune atitudinilor istorice. Urmărind ampla și impresionantă desfășurare a vizitei pe care președintele României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, o întreprinde în cinci țări prietene din îndepărtatul Orient, am avut certitudinea adevărului cuprins în afirmația de mai sus. Ca în atâtea alte rânduri, prin cel mai autorizat și clarvăzător sol al său, poporul român a purtat, către alte popoare, către conștiința umanității, mesajul de pace și colaborare, mesajul încrederii în izbânda rașunilor. În invincibilitatea idealurilor revoluționare ale comunismului. Asemeni tuturor inimilor patriei, conștiințelor ei, am trăit, în aceste zile, o puternică bucurie: aceea că România, politica ei internă și internațională se bucură de o profundă prețuire, își află ecou legitim pe toate meridianele planetei, acolo unde oamenii trăiesc, gândesc și muncesc, spre binele și prosperitatea umanității. Sint nenumărate imaginile exprimând căldura și dragostea oamenilor muncii din țările vizitate față de marele sol al României, a cărui remarcabilă contribuție la configurarea unui climat de concurență pașnică și încredere între popoare, de respectare a independenței și suveranității lor intrunește o amplă recunoaștere pe planetă. În marele spectacol cultural-sportiv oferit în cinstea purtătorilor de cuvânt ai României, la Phœnien, din mil de trupuri s-a împlinit imaginea simbolică a unui soare uman ce își trimite razele spre toate panetele cardinale, a unui soare în inima căruia am privit, cu luminoasă emoție, chipul celui ce este simbolul volinței națiunii noastre, al tovarășului Nicolae Ceaușescu. Prin întreaga sa vizită pe care, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, cu alți conducători de partid și de stat o întreprinde în Republica Populară Chineză, Republica Socialistă Vietnam, în Laos și Cambodgia, prin conținutul bogat ale declarațiilor, acordurilor și documentelor adoptate, prin ideile lansate către umanitate în înflăcăratele mitinguri, s-a ilustrat încă o dată, consecventă cu care afirmă că România pentru împlinirea telurilor fundamentale ale omeniunii, pentru ca pe planeta Pământ să triumfe rațiunea și pacea.

Țările vizitate în cadrul acestui vast itinerar sint țări cu o istorică tradiție a luptei pentru apărarea ființei naționale, pentru afirmarea dreptului la o existență demnă, liberă, suverană, sint țări care, înfăptuind istoricele revoluții, își construiesc un prezent și un viitor pe măsura hărâniei și aspirațiilor celor ce muncesc, aduc contribuții originale la afirmarea în viața societății a idealurilor socialismului și comunismului. Pretutindeni, experiența și realizările românești sint cunoscute și apreciate. Pretutindeni, solii poporului nostru au fost și sint întâmplați cu prietenie, ca reprezentanți de seamă ai unui popor ce știe că, numai respectând profund alte popoare, cauza lor dreaptă, experiența activității lor sociale, se respectă pe sine însuși. Româ-

nia se poate mindri pe drept cu efortul său recunoscut în lume de a introna în relațiile dintre state un climat prielnic dialogului constructiv, soluționării principalelor a complexelor probleme care confruntă umanitatea, unui climat în care să se afirme tot mai pregnant supremația ideii, respectului mutual, al încrederii în capacitatea fiecărui popor de a rezolva, de sine stătător, toate problemele ce se ivesc în amplul proces de noi edificări sociale.

În cuvântul rostit de stimații și prețuiți conducători ai partidelor și popoarelor cărora solii României le-au fost oaspeți, în aceste zile, s-au exprimat, în repetate rânduri, cuvintele înălțurii cărora am descifrat sentimente de caldă prietenie, de înaltă apreciere pentru relațiile de trainică prietenie dintre partidele, țările și popoarele noastre, s-a dat glas dorinței de a dezvolta și adânci raporturile de colaborare frățească, tovarășească, voinței de a conferi dimensiuni noi legăturilor prietenesti, tradiționale deja, statomice prin contribuția reciprocă a popoarelor noastre. Aceste aprecieri sint o incununare firească, o recunoaștere care ne onorează a principialității și consecvenței cu care România socialistă, Partidul Comunist Român s-au angajat în opera de faurire a unor realități noi, a edificării durabile a unui sistem de principii internaționale menite să facă să se audă distinct în relațiile dintre popoare, indiferent de mărimea lor, glasul fiecăruia, voința fiecăruia.

Cînd întreprinde vizite de lucru pe cuprinsul țării, secretarul general al partidului populația îi face întotdeauna vibrante și entuziaste primiri, exprimîndu-și, într-o solidaritate semnificativă, acordul deplin față de marele său efort pentru înfăptuirea națiunii noastre socialiste, pentru înscrierea ei tot mai activă într-un rodnic dialog cu popoarele lumii. Într-o simetrie relevabilă, aceleași manifestări de prețuire, de stimă, le-am înregistrat din partea popoarelor cărora, în aceste zile de mai, le-a fost oaspete de onoare, ducînd cu strălucire solia românească de pace și colaborare. Așezăm în dreptul înimilor, cu emoție, cu bucurie demnă, aceste adevăruri, convingînd fiind că în cartea istorică a dezvoltării colaborării și prieteniei dintre popoare recenta vizită înscrie un nou și strălucit capitol.

Nicolae Dragoș

● În acest număr: ● EUGEN BARBU laureat al premiului Herder pe anul 1978 ● Studia thracologica: GETUL BUREBISTA, conducătorul tuturor geto-dacilor (III) ● „Coloșivile Luceafărului”: Mesaj și opțiune în arta plastică: TRAIAN BRĂDEAN, DAN HATMANU, PUSZTAI PÉTER ● Instantanee de SERBAN CIOCULESCU ● Jurnal de poet de IOAN ALEXANDRU ● Respirări de NICHITA STĂNESCU ● Cronică literară de M. UNGHEANU ● Fragmente critice de EUGEN SIMION ● Cartea de debut de N. CIORANU.

În numele adevărurilor istoriei

Televizorul ne-a adus, în zilele trecute, imagini ale memorabilei vizite a președintelui României pe străvechii și mereu noul pământ al Republicii Populare Chineze, ca și al entuziastei primiri ce i-a fost rezervată, primire ce vena din sufletul și din conștiința unui popor, din acele elanuri aproape invizibile ce-l leagă spontan pe oameni, cimentînd apoi legăturile mediate de forța gândirii. E, din multe puncte de vedere, o vizită-simbol, un mesaj dintre cele care au puterea să dăinuie în timp și să umple deopotrivă timpul cu răsfîrîngere și împlinire sale. S-au întîlnit, prin cei mai autorizați soli ai lor, două popoare care, desi despărțite prin mii de kilometri distanță, au sluit, în decursul vremii, să jaloneze alt de descurajantele distanțe pămîntesti cu firele inimii, ale simpatiei, ale descoperirii și prețuirii reciproce. S-au întîlnit, prin cei mai autorizați soli ai lor, două popoare care au toate motivele să-și cinstească istoria și memoria pămîntului; unul, dintre cele mai bătrîni neamuri ale Vechiului Continent, celălalt, printre cele mai îndrîjite din lume într-o exis-

Dan Cristea

Continuare în pag. a 7-a

„Întotdeauna inimile noastre împreună bat”

Mări și oceane ne despart, dar întotdeauna inimile noastre împreună bat — sint versuri din Cîntecul prieteniei româno-coreene, — versuri de o profundă semnificație, versuri ce ilustrează sensul profund al prieteniei popoarelor noastre, români și coreean, prietenie trainică ce nu ține seama de imensitatea spațiului geografic. Sint versuri ce au fost rostite pentru prima dată, de puține zile, sint versuri care vorbesc despre sentimentele de azi, versuri care vorbesc însă și despre acele vremuri de restriște, cînd pămîntul românesc a găzduit cu dragoste fii și fiice ale eroicului popor coreean, ferindu-le de copliana de stihiiile războiului.

Peste mări și țări — ca să cităm acum anecdotul folclor românesc —, peste mări și țări cuvîntul de pace și prietenie și colaborare frățească-

Radu Bădiță

Continuare în pag. a 7-a

Privind cu ochi luminoși viitorul

Doi imagini revin în memorie, de cite ori gîndul mă poartă, prin asociații neașteptate dar mereu semnificative, spre spații geografice vizitate doar cu ochii minții. Prima este legată de anii studenției mele, devenit nu de mult vreme a-mintire frumoasă, colorată nostalgic. În Facultatea de limbă și literatură română eram coleg cu un grup de studenți vietnamezi, veniți la studiu în România. Ne întîlneam pe holurile facultății, ne zîbeam, îl salutăm, mai întîi prin inclinarea capului, dar, în scurt timp, prin tradiționalul „Bună ziua”, formula pe care au deprins-o foarte repede. Curiozitatea de la început s-a transformat în stimă și prietenie atunci cînd am aflat că la cîmîntul studentesc preferă să stea în cameră cu studenții români, că se străduiesc să vorbească numai românește, că își petrec o bună parte din noaptea în săliile de studiu cu dicționarul în mîna, că — mai tîrziu — după primul lor sesiune de examene, se mîndreau cu faptul

Valentin F. Mihăescu

Continuare în pag. a 7-a

Răspunderile dramaturgului

reuniune cu caracter de pionierat în viața obștească scriitorilor, primul Colocviu național de literatură dramatică și-a desfășurat lucrările, între 15-18 mai 1978, la Cluj-Napoca, colocviul constituindu-se — așa cum indica, la Conferința Națională a scriitorilor, tovarășul Nicolae Ceaușescu — într-o formă potrivită, directă și eficientă de discuție și îmbunătățire a realităților pe care le implică procesul de creație.

Că acest Colocviu a fost așteptat cu autentic interes, a dovedit-o apetenta de dialog a participanților, plăcerea lor de-a „combate” — a spune, a auzi, a comenta, a replica, a propune, a respinge, a zîmbi, a se încrunta etc. și dincolo de frumoasa și ospitaliera sală a Teatrului Național ce-a găzduit lucrările propriu-zise ale Colocviului. Ca om ce n-aveam cum arboră un interes egal față de lucrările acestor colegi cu cel al dramaturgilor am avut, în schimb, răgazul să-i priveșc, să-i ascult pe colegii ce-și dedică activitatea literaturii dramatice. Și nu doar pe ei, fiindcă asemeni mie, la Cluj-Napoca au fost prezente foarte mulți autori nu de teatru, ci de poezie, proză, critică și istorie literară. M-am temut, și poate nu degeaba, că multe din aceste prezente vor fi, vor rămîne „păle”, frezvențe la Cluj-Napoca, însă, dramaturgii au avut în coledii lor poezii, prozatori, critici și istorici literari nu „invitabili”, ci părtași într-o pledoarie deschisă pentru o mai deaproape reevaluare a rolurilor, obligațiilor și interesului literaturii dramatice. N-a fost, și e bine că așa s-a întâmplat, o întâlnire semnificativă cu lacul de mobilie. Fiește, fiecare și-a jucat „rolul în măsura disponibilității proprii de-a asculta, de-a urmări lansări teoretice ori colorate intervenții „de principiu”. Fiecare a reacționat după liniile de forță ale propriilor statură teoretică, estetică, asistent nemîndîndu-mi am asistat la un dialog înalt, dimpotrivă, mi s-a părut că asediul concentrat dar divers la care au fost supuse problemele de fond ale literaturii dramatice de azi, condiția textului scris spre a deveni spectacol, rolul autorului în putinele momente de creație, problemele sub care, deseori, literatura noastră dramatică respiră cu greu. N-as vrea să se înțeleagă că peste tot unde s-a încercat o operație de extrinsecare și-a propus, de fiecare dată, o soluție constructivă; că, fervoarea critică a fost egalată în grade Celsius de cea autocratică. Dar nici n-ar fi onest să uităm că dramaturgii noștri n-au ocolit acele momente mai puțin confortabile pentru ei, acele situații, în care nu puține din cuvintele lor amare erau propulsate spre prozorii lor indelicți, inadecvări între proiecte și realizări, între pretenții și merite. De aceea, deși primitiv, cum era firesc, cu reacții deseori, scrierilor trimis de Aurel Baranga a sunat, pentru cei care știu să treacă peste idiosincrazii mai vechi sau mai noi, ca un adevărat memento: „Pentru ca asemenea speranțe care sînt, fără îndoială, ale tuturor să fie împlinite, mi se pare necesar să scrumăm cu luciditate și sinceritate în miezul activității noastre scriitoricești, ca să vedem unde și cum am greșit noi, dramaturgii, față de propria noastră muncă”. A fost, de fapt, gîndul responsabil sub care mai toți cei care au vorbit de la tribuna Colocviului au știut să privească la munca lor și la ceea ce o înconsoară.

Cred că nota unui astfel de Colocviu o dă, în mod firesc, și calitatea referatului, și asta, pentru că el, acest referat, nu a reprezentat doar punctele de vedere ale celui care l-a întocmit, ci a cuprins, în problemele de fond, certitudinile, speranțele și amărăciunile, proiectele și execuțiile, gîndurile pentru ziua de azi și pentru cea de mîine a literaturii noastre dramatice, așa cum au emanat ele din discuțiile premergătoare întocmirii acestui referat. Fiește, lui Paul Everac îi revin toate meritele pentru alcătuirea unui text bine vertebat, plastic dar lipsit de grațiu-

tăți. Referatul a avut calitatea de-a stîrni discuții, de-a provoca atitudini, luările de cuvînt scrise „de-acasă” trebuind să-și remodeleze unele pasajii, în funcție de ceea ce propunea cu veră, responsabilitate, humor — mai sau mai amar, mai spumos — referatul. Și, indiferent de ton, direcție, vibrație, fiecare din luările de cuvînt (adică — cele mai multe) n-au purtut ocoli, nici n-aveau de ce, direcțiile de discuție supuse atenției de către referat.

PLEDOARIILE PENTRU TEATRU POLITIC, ANGAJAT

Un prim și subliniat enunț al acestui Colocviu a fost cel reamintind „invitabilii” că ne aflăm la o discuție despre literatura dramatică și nu despre teatru ca spectacol. Dar cu toate dezmățărilor necesare, referințele la teatru ca spectacol n-au lipsit, fiind în firea lucrurilor să se întimplă așa, pentru că scriitorii de literatură dramatică știu că — nu doar textual trăind al pasesi sale îl confirmă — ca atare.

Un aspect important, care a declanșat multe opinii, a fost cel al ariei tematice propuse de literatura noastră dramatică de azi. Referințele la sincronismul cu proza noastră și dramaturgia universală făcîndu-se într-un spirit de evadare răspundere. Problema teatrului politic a căsădit o atenție deosebită: „Dormi un teatru politic, un teatru anajiat ferm în realitatea complexă a zilelor noastre. Nu-l vom putea avea atîta timp cît va mai exista și cea mai mică remanere asupra „oportunității” noare sau albero din țară să abordeze. Trăm într-o epocă în care pentru împlinirea celor mai ambicioase idealuri este imperativ necesară adăptarea și participarea decizivă dintr-un punct. A refuza, a respinge un „sancți” (care cuprinde mișcarea și drama unui singur om) și a critica — reprezintă un climat bun, condiții pentru artă autentică și unele măsuri democratice. Din inițiativa președintelui țării s-a născut ideea că de treburile noastre trebuie să se ocupeze noi, artiștii, că operele trebuie să fie discutate public de coledii noștri” (Teodor Măzulea).

RIGORILE PIESEI ISTORICE

Realitate din ce în ce mai pregnantă a literaturii noastre dramatice, teatrului istoric nu putea scăpa atenției celor ce-au luat cuvîntul. De profesorul universitar Ion Zamfirescu („Teatrul istoric trebuie conceput în așa fel încît să pună probleme. Drama istorică scrie și istorie”) pînă la vorbitorii ce-au făcut trimiteri directe la cele două piese vizionate la Cluj-Napoca, „Avram Iancu” de Mircea Micu și „Florile unui geambar” de Sînto Andras, problemele teatrului istoric au auzit în luările de cuvînt cu o frecvență deosebită și marcînd un remarcabil spirit de răspundere ce-a anulat cele cîteva frange „irritări personale din partea unor vorbitori mai dispuși să dea replici ori să vadă, în-colo, denaturări ale unui fapt istoric, decît să-și aproprie textele dramatice ca pe niște universuri vit, în dialectica lor mișcare de idei și simboluri. Românii, maghiarii, germanii ori de alte naționalități, dramaturgii României socialiste s-au dovedit și la acest Colocviu conștienți de importanța și anvergură teatrului istoric de forță lui de penetrare și, deci, de răspundere ce incumbă autorilor de teatru („cine nu-și iubeste trecutul cu toate marile sale simboluri înseamnă că își disprețuiește viitorul. Dar dacă acea iubire se arată

exacerbată și exclusivă (...) ea se învecinează, atunci, cu stupiditatea și nu-și disprețuiește viitorul, ci, mai mult, îl detestă și îl neagă pînă la urmă” (Teohar Mihadasi). „Aprecierile asupra unor asemenea piese trebuie făcute cu grijă, pentru a nu se răsi merite acolo unde nu sînt, dar, mai cu seamă, pentru a nu descoperi intenții subversive acolo unde nu există” (George Măzulea).

Așa cum au știut să aducă în dezbatere cauzele prozilor nereușite, dramaturgii, coledii lor ce-au vorbit de la tribuna Colocviului, au scrutat cu atenție și responsabilitate starea libertății de creație a dramaturgilor, raporturile sale cu factorii de valorificare a textului dramatic. Din acest punct de vedere, sau și din acesta, referatul a constituit un incitant punct de pornire: „În toate mișcările din această lume există o parte de revoluție și există o parte de inerție conservatoare. Bine este ca scriitorii să fie lozideuna în revoluție și să lase administrației culturale, inevitabil conservatoare, sarcina de a-l trîna, chiar dacă ea pretinde că o face tot în virtutea unor principii de dinamică socială. Această pretenție poate să fie adevărată. Numai că acele principii, care s-au ocolit în timp de scriitorilor, s-au răsturnat și au devenit un climat bun, condiții pentru artă autentică și unele măsuri democratice. Din inițiativa președintelui țării s-a născut ideea că de treburile noastre trebuie să se ocupeze noi, artiștii, că operele trebuie să fie discutate public de coledii noștri” (Teodor Măzulea).

DATORIILE CRITICULUI

Criticii (sau doar cei dramatici; chiar dacă, în primul rînd ei) au vădit că așteptările înalte față de Colocviu nu sînt sîrăci, ci un climat bun, condiții pentru artă autentică și unele măsuri democratice. Din inițiativa președintelui țării s-a născut ideea că de treburile noastre trebuie să se ocupeze noi, artiștii, că operele trebuie să fie discutate public de coledii noștri” (Teodor Măzulea).

În mod firesc, ideea — aprobată de organele superioare de stat și de partid — a întîlnirii unei reviste de specialitate, inițiativă — nimeni nu știe unde și de ce — împocmilită, a revenit

în multe din luările la cuvînt: Miko Ervin, George Măzulea și alții. Vorbii despre responsabilitate cu care dramaturgii și ceilalți scriitori participanți la Colocviu au onorat lucrările acestuia, trebuie menționată frecvența cu care mai toți vorbitorii s-au referit la rolul educativ al teatrului. Pornind de la realitatea existenței unor autorități onomane în rîndul spectatorilor și cititorilor de teatru (Valeriu Răbeanu), invocînd nume ilustre care-au înțeles ca prin activitatea lor să contribuie și la formarea unei culturi teatrale — ex. Eminescu, Caragiale, Davila, Haseșu, Pompliu, Eliade, Nicolae Iorga, Titu Maiorescu, Tudor Vianu, E. Lovinescu, Ion Marin Sadoveanu (Ion Zamfirescu), discutînd rolul teatrului în cultivarea limbii literare și apărarea ei împotriva unor degenerări și deteriorări inacceptabile (Radu Popescu), cei care au luat cuvîntul la Colocviu de la Cluj-Napoca au fost unanimi de acord cu necesitatea asumării rolului de către teatru a rolului său educativ cu sînt mai mult, cu cît anul nostru sînt și ani de consolidare, formare pe dimensiuni noi a unui umanism revoluționar: „Azi, ca nicodată avem cu totu secește sentimente: dragostea de țară, atașamentul deplin la idealurile nobile ale comunismului. Conștința noastră de scriitori comunisti români, și sancțiunea publicului sînt suficiente pentru a face o selecție, cea adevărată și sîntura valabilă, a producțiilor literare de care avem nevoie” („Teatrul este o instituție publică la care, prin actor, scriitorul ia cuvîntul, și de aceea cuvîntul scriitorului trebuie de sece ori cîntărit și apoi abia roșit”) (Ion Goga).

Cerîndu-se „dram liber” pentru experiment (Paul Everac), pledîndu-se pentru o mai bună și directă pătrundere a literaturii dramatice românești în lumea (tuturii) în cadrul acestui Colocviu s-a manifestat, în fapt, deplină încredere în valoarea și viitorul teatrului românesc. Prezentul lui a fost subiectul discuțiilor de la Cluj-Napoca; viitorul său a marcat, ca un zîmb responsabil și tenace mai toate luările de cuvînt. Și cum teatrul literaturii dramatice românești nu este unul unicat, dramaturgii români de azi s-au afirmat, încă o dată, că știu, că vor, că sînt prezidenți și sînt asome... rol ce este al unui vîed ce se așteaptă să fie pusă la șerbia celor mai ferbenți, dramatici și îndărătnici cîrpe ale Ceștii.

O notă de rezervă pentru autorul acestui rînduri în probabil nu doar pentru el vine din absența cuvîntului asumat de acest Colocviu din partea unor dramaturgi de primă linie. Fără a nesocoti nici una din luările la cuvînt măturice, care sînt dorii s-așd staturile de autoritate și profesionalism a unor Maria Sorescu, Hora Lovinescu, Ion Bășean, D.R. Popescu, Titu Popovici, Paul Angel, Sînto Andras, Radu Dumitru ș.a. (mai multe) e sînt, absent din motive interesante de la această dezbatere).

Și, dacă pentru cineva, tot nu va fi foarte clar ce-a căutat un poet (de linie cealaltă poezii, nezoșiori, critici și istorici literari) la lucrările primarului Colocviu de literatură dramatică la Cluj-Napoca, am să citez răspunsul unui distins confrate autor poezie la această întrebare insidiosă: „Pînă nu știu: că dac o viață dramatică”. Fiește — s-a rîs copos. Numai că replica poeziei a deschis înțelesul poeziei, pentru o secundă, o fereastră sora cea ce urma să se întimplă: ne întîlnim și vorbim despre viața noastră. Asta s-a și întimplat. Și ce întodeauna cînd se vorbește, serios, despre viață, chiar dacă și numai despre o parte a ei, cei ce o fac speră să depășească condiția de simpli preopinienți. A fost și năruțea celor aproape 200 de scriitori ce s-au întîlnit la Cluj-Napoca; de data asta invitați de coledii lor, dramaturgii.

Dorin Tudoran

COLOCVIILE «LUCEAFĂRULUI»

mesaj și aptine în arta plastică

TRAIAN BRĂDEAN Reprezentarea omului

de la mic la mare, toată tara munceste și învață, fiecare este chemat să-și acorde cu eficiență aportul personal la grandiosul proces de desăvîrire al socialismului. Temeiul muncii de azi și de mîine este inițiativa de prestigiu României ce crește în lume zi de zi și care este ocrotit cu statornicie de idealul de pace al poporului nostru.

Observ cu satisfacție, ca cetățean și artist plastic, cît de mult crește obligativitatea pictorului de a-și perfecționa și sărara în mijloacele de expresie în artă, iar pentru că în opera sa, firesc și ne înțelegînd cît mai largi, desfășurarea constructivă a omului și societății contemporane românești. Poporul nostru este un autentic și rafinat fîntor de frumos și în același timp un remarcabil primitor, bucurîndu-se de artă fără dificultate, dacă manifestarea este naturală și sinceră și mai mult dacă este un manifest al aspirațiilor sale nobile.

Munca noastră, prin emanația ei spirituală, trebuie să bucure toate păturile sociale, fără nevoia de explicații, săvîrșind astfel prima treaptă de angajare a artistului, iar să se poată produce acest miracol, gîndirea și simțirea continue în mijloacele de exprimare ale imaginii trebuie să nu falsifice tradiția artistică românească care ne uneste pe toți și care este sensul în a fi mîine, generația noastră, legătură dintre predecesorii și urmașii.

Dacă nu sîntem la mîntine mestegulului a-tine de marii pescari ai Moldovei de Sus, al lui Andreescu, Pătrașcu, Luchian, sintem, totuși, datori să facem supraviețuitorul spiritului de cultură dintre generații, manifestînd o exigență sportivă față de noi în atelier și demontivă față de înțelegerii artistice ce crește astăzi în liceele și institutelor noastre de artă.

Si pictorul — ca și ceilalți artiști — își dedică opera sa cu bucurie și emote marelui și celui mai drept judecător al său: Poporul. În atelier, în singurătate, etapă cu etapă, pictorul își duce lucrarea cu asprime necrutătoare, încercînd prin aceasta, de fapt, țaria gîndului și sensibilității sale încreștate să realizeze plastic, care — odată realizat — va rămîne ca-lea de fluentă cu oamenii de suflet și de conștință. Formele prin care pictorul își include ființa sa sensibilă în rețelele nepertrînări de la natură la tablou, prin harul natural, le-a învățat de fapt din tinerețe de la mesterul său din capodoperele maestrilor lumii. Ei i-au demonstrat modelele de „xrai” ale imaginii. Mesterul (azi profesorul) prin observațiile zilnice, îl învață pe urmaș să-și adieuce lucrul său cu severitate critică, pentru a putea astfel înțelegerii probleme de realizare studiul complex al armoniei dictat și controlat neconștient de natură. Așa, poate, se explică și faptul că artistul de formație disciplinată — cunoscîndu-și bine grăuțiile practice creației, — devine tot mai modest și practica zilnică îl acutizează spiritul autocratic la maximum, făcînd din actual său artistic o auto-

mesaj și aptine în arta plastică

PUSZTÁI PÉTER Stil și conținut

„Cîntare omului” a lui Tudor Arghezi) ce urmează a fi mărit și în țevă metalică la 12-15 m înălțime și amplasate în piețe publice sau spații verzi ale orașului.

Aș putea să mă declar mulțumit pentru aceste inițiative și realizări, dacă nu as avea unele îndoieli asupra calității unora dintre lucrări, pe care le-aș vrea mai frumoase, mai valoroase, în înălțimea și exigența timpurilor pe care le trăim. Rămîne ca o grijă și un angajament pentru viitor.

este greu să te definești ca artist într-un context care cere mereu alte puncte de raportare, fiind în mișcare permanentă. Dacă obiectul artistic ar semăna cu emisiuni radar, desigur ar fi ușor să primești răspunsuri cît se poate de exacte pe coordonate estetice acceptate pînă acum. Mesajul conotativ al artei autentice printr-o descifrare denotativă capătă forme de înțelegere bizare, — și de ce nu am recunoaște, — majoritatea consumatorilor de artă folosesc această metodă. Cei care spun doar: — Accept — sau — Nu accept — sînt deși cu o opțiune formată. Intre aceste două puncte urmează măsurătoarea aită de anevoioasă, empirică, și întodeauna subiectivă a definiției proprii. Dar care este acest lucru o importanță de mare? Cred că existența artistului este însăși căutarea conținutului, „autoprotretului” prin opera sa. Cum? — o întrebare poate mai esențială decît obiectul reprezentării. Mă refer la stil care încorporează aproape tot conținutul.

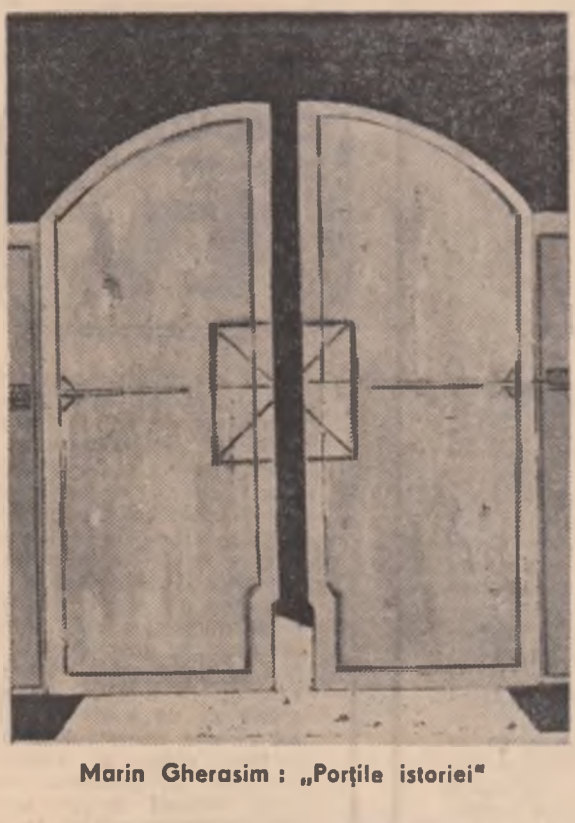
Personal folosesc ca metodă de lucru investigația spontană a conștinței, care îmi soluționează această problemă a stilului, gîndindu-mă că, consumatorul cu o aceeași spontaneitate se corelează cu obiectul meu artistic, în felul următor: eu crez că mă relaxez, — tu consumi — și așa vrea să descifrezi jocul inventat de mine (E drept că pentru aceasta cer o oarecare investiție de efort).

Se spune că așa cultiva bizarul și fantasticul în desenele mele. Crez că realitate în conținutul posibilă schimbare. Și cu aceasta am ajuns la dreptul de a fi unicat ca artist, cu abordarea originală a tematicii propuse de mine, format și prin moștenire culturală bine localizată pe un cîmp ideologic oferit. De fapt, acest cîmp este un evantai de posibilități, și de aceea nu mi-am propus să caut comori deja găsite pe terenuri de altă ori răscolite.

De multe ori eu însuși îmi condiționez libertatea spontană, deplasînd centrele de interes la periferie, sau chiar le distrug. Eventual găsesc echivalente. Se poate întimpla, ca luînd aparatul de fotografiat, să schimb limbajul.

S-ar mai putea ca, într-o zi, să rețopesc totul.

Grupaj realizat de Cornelia Dîjgola

Marin Gherasim: „Portile istoriei”

ritate socială cu implicații politice, și o forță, un instrument de influențare asupra oamenilor, un bun social-cultural cu valoare educativă importantă. Într-un cuvînt, imaginea este purtătoare de energie spirituală dacă este plămînită dintr-un unghi de vedere moral-politic major și dacă — bineînțeles — este exprimată cu aptitudini plastice cultivate, profesionaliste. Imaginea unui tablou, după părerea mea, nu poate fi decît realistă, iar construcția ei întroară este misterul lucrului, oțitice în care numai artistul poate pătrunde prin suferința și bucuria încercărilor de mai bine, de senzație de Adevărat.

Cei mari din trecut strălucit al artei. În operele lor cu savanță probleme de structuri optice, n-au abdicat nicodată de la ideea fundamentală a reprezentării omului cu toate complexele implicății de civilizație, ci dimpotrivă cu cît își mestereau mai bine baza efectelor optice, cu atît mai mult, forma devenea mai comunicabilă, devenea bucuria tuturor, fie că artistul și-a exprimat iubirea pentru om și na-

ion murgeanu

Poemul secolului

Cei ce-n grupuri mari umblă spun că nu-s singuri.
Eu dimpotrivă, sunt uneori singur, trist de multimea aceasta, amintindu-mi de Ea I
Era o femeie doar și-mi spunea: „Nu sunt singură!”
Niciodată n-a fost însă cu mine; apăruse ca o nălucă în mijlocul unei nopți...
Imi amintesc despre ea cît de singură rămînea,
dar atunci imi răzbate-n auz vocea ei: „Nu sunt singură, nu sunt singură”, parcă s-ar fi luptat cu cineva iar eu o iertam,
Un om bun, imi spunea, vrea să nu mă simt după plecarea lui vinovat I
Ca și cînd morții ne-ar ieși și de zi înainte strîgîndu-ne i — Bună ziua I Trăm I
dar trebuie un efort să vă amintiți; și noi vă uitosem din lumea noastră totuși s-a întimplat ceva, poate vîntul, și asfințitul, seara aceasta cînd vreo femeie demult încă tînră și-a condus, fără să-l vadă, bărbatul aceluia lingă noi...
Ași aicit repede, a fost un război care pe unii de alții ne-a îndepărtat...
Viața voastră ne pare acum mai frumoasă, dar viața noastră era și ea plină; și voi știți să trăiți, noi iubim pe oricine.
Aerul nou ne ajungea; iubeam pășările; animalele casei, iarba creștea lingă noi cît pădurile...
Tălpile vi-le-ați pus după noi pe șanile... Îndărătnice vești ne dă astăzi chiar iarba I
O senzație nouă au satele depărtate de viața izvoarelor,
Sunt deschise, largi, cîmîtitele,
Fluiera curg dintr-un riu tulburat...
Lumea voastră este alăt de veselă, pe noi ne iubea calul, vaca ne asculta, cîinele multă vreme a fost prietenul omului...
Nol trăiam în natură aceasta? Noli o iubeam dinainte pe ea: în lumină ne măsuram I
Și astfel, zi de zi printre mașini, printre blocuri (piatra a devenit voluptuoasă și ea)
prin straturile de crizanteme în spațiul sufocat de aglomerație vin și ei, ne întreabă cîte ceva...
Suntem unii care nu-i mai cunoaștem, Ei ne admira blocul, mașina, apartamentul, se miră cum apa se uide pînă în casă...
Dar supa în plic li se pare o invenție scandalooasă, frunza de pătrunjel nu respiră pe nările ei I
Ca și cînd un bunic și-ar scutura pipa în oalele noastre: „Am greșit, zice. Supa voastră mi-aduce aminte de anul Cînd am murit; era secețu...”
Se pune bunicul pe povestit parcă nici n-am mai minca, parcă tot timpul, cît trece, călătorim...
Ca-i cu patima asta? Se oprește el de ne-nțreabă I
Cînd faceți dragoste vă uitați unii la alții prea mult și nu trebuie I
Aveți lucruri frumoase, de ce nu iubiți voi natura cîi a-nțeleaptă I
Coboară încet scara (refuzînd liftul) și se uită pe geam de la fiecare etaj; Carul a sus numai stiele în mici tușuri în vise tot mai departe noaptea și noi auzim (rareori) mierlele...
Și de ce I
Alteori ascultam șoaptele tot mai îndepărtate ale unor femei închipuind cearta. Începusem demult să-mi citesc visele, în știința unor pierdute tărîmuri mă exersam.
În timp ce tot mai avid mă opream pe șosele din haosul rîndi încetasesm să mai aleg ceva, vream mijloc de-a ajunge.
Mai repede îsemnînd nu de mult pierderea noastră, timpul îmi lunea printru degete, așteptarea totuși lucrase (nu de puține ori ea e fidelă servitoare a Timpului)
În schimb mă ivisem în fața noilor situații atît de tîrziu...
Ascultam șoapta acelei femei. Ea era Soarta. Ce știam despre soartă? Aș fi putut trăi fără ea? I
Și simțeam că de ceva totuși mă tem.
Într-o noapte de Anul Nou apăru la fereastră. — Ce faci I La mulți ani I zise. — Cum te cheamă? am întrebato.
N-aș fi mai rezistat fără asta. Imi păru tandru numele celei care plecase. De-atia vreme nu mi știusem de ea. Ce o preocupase atita I Ce așteptase I Sigur că da, eu, și tu ea, mă pregătisem în tot timpul acesta să scriu POEMUL SECOLULUI — nu mă intimidase plecarea ei, nimic.
Iată acum tristețea: un fel de vid cînd iubirea se retrage și-n ruptul capului nu vrei să crezi; o iubiseși pe fata asta: cînd ai jignit-o? Iar ea nu-ți explică măcar. E mai bine așa. E mai bine așa pentru amîndoi, zice. Știe ea bine ce zice iar tu înțoi mai departe în golu recuperabil cîndva I Pantoforul vine atunci de-ți aduce (trei tîle după asta) ce i-ai cerut să-ți facă; era ziua ei I Ajungînd acasă c-o întîmplătoare prietenă o întrebă gales: — Hei, îi vin pantoforii aceștia? Încearcă I

ion mircea

Demnitatea trandafirului

Demnitatea trandafirului sub orice flamă, identitatea încertă a cuvintului, dacă el conține

și tăcerea, și zgomotul, precum ului albuș și găbenșul, precum ultima imagine condensată în ea, vai, atâtea scenențe de care timp îndelungat n-ai avut știință și și să porți de la unu la altul această pelerină încarnare de ploaie și numai țirziu să te oprești la ceainăria din colț, privind izbucnirea luminilor în atmosfera supraînălțată a serelor - amintindu-ți căi de pe țărni, la presele de ulei, legați la ochi, sub imensa licheferă a universului, pentru a se roti numai în cerc, în cerc.

Visul cu lămii

Ciclon și toată de aur, pe rând. Fericit cine aude din anotimpuri primordiale, abrupte, Ingerii morții fără memorie pogorind Pe lămii în floare, pe lămii cu fructe.

Pe reședința timpanului meu, vă anunț, Purpura cade încă o dată în bernă. Văd fructele de-atunci, tobe cu pielea de aur, Cimpoaie acarișoare din fața de pernă, Gura mirată mi se desface, pronunț: Iar ceea ce-aud e tăcerea, tăcerea eternă.

Vintul din senin

Ca neașteptată-i amintirea ta, Vintul din senin, Părul tău cînd alb, cînd negru, Vintul din senin. Și ce dulce-i miopia pe sub părul cîneplu, Vintul din senin, Ea e nava mea de noapte, Vintul din senin.

Ea e oală cu lumină, Vintul din senin, Ea e lapa, zero slab, Vintul din senin.

Coaja oului în foc, Vintul din senin, Cu miros de pene arse, Vintul din senin.

Ea e vintul din senin, Pentru arbore, Ea e moartea din senin, Pentru pasăre.

Ca neașteptată-i amintirea ta, Vintul din senin, Părul tău cînd alb, cînd negru, Vintul din senin.

Și ce dulce-i miopia pe sub părul cîneplu... Clopotul de lemn

Te-ai născut sub un clopot de lemn, precum secundarele vechilor ceasornice e pețolul subțire, clopotele anunță viitor morții din zilele anterioare, pe-al tău numai tu ai auzi, și-acest sunet doig și risul cristalin o, mamă, al mamei tale.

Fluturi de mare

O, fluturi de mare, în curind ave-vom și regența poporului de maci. Printr fructele pure, lemnoase încoperi, fără uși, ferestre, fără nimic străvezii; între lemn și sticlă sunetul e flu.

O, fluturi de mare, insumi odată eram luierul, înalt și suplu. Soarele, ovoidal, mai scund; chiar peste țara macilor intruchipam preferențiu număr 10, singurul profund.

Eram luierul, înalt și suplu. Soarele, mai scund, ovoidal. Atunci am adormit înția oară amintindu-mi moartea și soarele încăleca pe creierul meu ca pe un col.

S omnul de ziua fusese atît de adinc în- cît atunci cînd Corlion, bătrînul surd și gîngăv, dădu semnul adunării, printr-un suler înalt, repetat de trei ori, crăci fura cu greu urmiți de părinții și grîlului, fericiți că ocaziile lor mergeau și vestească marea nasteri. În urmă se stînesse o noapte dusmană. Fulgurile și zloata le bătuseră pieziș în obraji și le călătară sub pelerine obodul în sapte colțuri, împodobit în hirtii multicolore și cu un desen reprezentînd o femeie candidă, rece, trecută la nasteri prin patimă. Se luptaseră cu un drum infundat și cu o multitudine de cîini mai înversunati decît în alți ani. Nici zăvoarele întepenite nu erau uitate, nici umilintele lui Corlion, nici prigoana altor „stelari” dar ei porneau din nou, convinși că erau aleși să cîntărească sărbătoarea.

Cînd luminile din casele joase pîpliră în recunoaștere. Mitus, Fănuș, Gogu, Fică și Muru se auziră bătînd noroaiele, luînd cu asalt gurdurile putrede și ucluce umede. Corlion îl aștepta aprîgînt pe lavită, cu surisul lui uscat ce-l scootea mai bine în evidență ochii adînciți în orbite. Fruntea îngustă și capul tîșit. Așezîndu-se în fața lui, pe patul de scînduri, acoperit cu pături de bete, crăisorii așteptau porunca. Bătrînul îi fixa tîcîtu, cercetîndu-l pe gînduri și cu ochii vîlgați din trup. Cînd nu se mai îndoi că ea era întreagă, fata îl iradie ca o plită.

— În noaptea asta Bîlidar, hotărîl ei și continuă nedîndu-l, timp cî cîntărească: n-am mai fost în satul asta de un veac. E pustiu, femeile sînt sterpe, nu mai născ copii. Oamenii sînt tare cîrîmîni, vestea o să le facă bine. Poate în voi le stă darul. Corlion își trase bărbia în piept ca atîns de o mustare. Apoi, ochii surîseră din nou răutăcioși: — Bucurați-vă să îl-l duceți!

Crăisorii se strînseră unul în altul, fără înteligeri, orbescînd puștii sub cuvintele surdului. — V-ai lipit colturile, îl cercetă el autoritar. Vedeți steaua să nu fie lovită, sifonată. După roana de azi noapte... Sînt pretențioși bîlidăreii... Și glasul... Atîi înghitîi cite un orud? — Da, îl asigură Fică, mai mult strîgînd. — Foarte bine, își imblîzni bătrînul vocea. La să aud o cîntare!

Corlion își căută totagul de corn în cercurile căruia însemnele anilor păstrau eclipsele de soare, cutremurele, alunecările de pămînt, și leși în tîndu, prefăcîndu-se că-l ascultă. Apoi își aprînsă felinarul, semn că puteau pleca, dar o pală de vînt îl stînsse de îndată.

— Dă-mi sticla, Săftico!

De cealaltă cameră apăru o femeie stîrbă, cu ochii pungați și lesioși. Ea întinsse mina uscată, la capătul căreia se găsea o sticlă cu vin murc-

— Gazul, mulere, se infurcă Corlion. În noaptea asta nu mai pun udatăru pe limbă. Mi-ajunge. Mă așteaptă... și vocea îl căzu în gol.

Cînd leșteră afară, fuțuși pufoși se burzulău fără convingere evitînd să se aștearnă pe pămînt. Utiind parcă de cei din jur, Muru sări în calea lor. Îl prinse în mină și începu să-l vînture ca pe un rol de fluturi. Atînsi, el se oporî ca o speranță nedemnată, lăsîndu-l a palmă ară piorele străvezii, pierînd apoi la sisierurile singelui, venit din cubarele inimii puterice. Cu toate acestea, el continuă jocul cu formele, cînd asemănătoare stielei purtate cu atîta gravitate de Mitus, cînd intrate în puful de pă-năde, cînd identificîndu-se cu penele de gîscă. Îndesat și rotund, Gogu lovi în aer cu colîndul său vîrgat în speranța vană că va înlătura fuțuși blestemată ce-i sciciaa fata disproporționată. Jocul lor se curmă însă brusc. Adormitul trupel, Fănuș, se împiedică și căzu, murdărîndu-și costumul crătesc. Mitus, interpretul lui Irod și căpetenia trupel, sărî arși:

— O să ne facă de ris! Nu te mai putem lua cu noi.

Nefericitul cral își plecă fruntea vinovat și de sub coif i se arătară mai bine urechile mari și căpăușe.

— Și tu puteai să caz!

— Dar n-am căzut, tu mă Mitus. Întoarce-te și la-ti alt costum.

— Nu mai am.

— Nu știu. Nu mă interesează de unde faci rost. În halul asta însă nu te lăm.

— E mai bine așa. Vorbi Corlion. Oamenii or să vadă că ai pățimît pînă ai ajuns la ei și or să vă primească mai bine.

— Poate, stăruî în supărarea sa Mitus, dar eu nu vreau să-l mai văd.

Leșit din captivitatea fuțușilor de zăpadă, Muru interveni împaciutor.

— Îl întoarcem pe dos. N-o să stie nimem.

— Da, da, îndesă cuvintele Gogu. Și al meu e la fel. Găitanele sînt cusute și de spate cu acele-asi armel.

Cu voia celor multii, Fănuș schimbă fata că-măsiîi lunzi, cusute cu stema crailor. Ajunse apoi trupa din urmă și citeva minute mai țirziu intrară în tăcerea unei înaintări automate. Gîndul că vor aduce în fața bucuriei îl prinse în

— Într-o ambianță apăsătoare. Îmbîlînd tusa păstoasă cu gestul decisiv. Tabloul de epocă și desenul frăgii îl făcurilor feminine, așteptarea chefil și inconștientă cu scapărările dîșelor de groază, poate cam du pe aiocuri (sigiliul din stînga al singelui din sticle), spectacolul lui Harag nu are nici un timp mort. Regizorul a înfăptuit ceea ce și se pare cel mai de pret într-o montare dinamică, plină de fapte teribile: a dat violentul sensul unei țeseri din matcă și, în felul acesta, a adăsat pe ideea justitiei ca fapt al revoluției, nu ca rod al răzvrătirii singulare. fie și motivabilă în cumului de drame ome-nesți.

— Într-o ambianță apăsătoare. Îmbîlînd tusa păstoasă cu gestul decisiv. Tabloul de epocă și desenul frăgii îl făcurilor feminine, așteptarea chefil și inconștientă cu scapărările dîșelor de groază, poate cam du pe aiocuri (sigiliul din stînga al singelui din sticle), spectacolul lui Harag nu are nici un timp mort. Regizorul a înfăptuit ceea ce și se pare cel mai de pret într-o montare dinamică, plină de fapte teribile: a dat violentul sensul unei țeseri din matcă și, în felul acesta, a adăsat pe ideea justitiei ca fapt al revoluției, nu ca rod al răzvrătirii singulare. fie și motivabilă în cumului de drame ome-nesți.

Ioan Lazăr

marius tupan

GROTA

această împăcare. Îndulcindu-și tranul, și întremînd sacrificatul, ceilalți tălăzindu-și ameri-ntre cei doi. Cu aura marilor tînănturi, pe care nici o primejdie nu-i poate îndupleca, intrară în serpentina, lovînd fărîmele de pe marginea prăpastiei. Pămîntul deasupra se așu de goi cu un urcîl puternic ce se auzu pînă departe. În-țărî de pietrele puse în mișcare. Saicimul lui Belega, cu crengile intrate într-o cupă uriașă, odihnea la orele nopții mi de vrăbii. Unic stră-țer al drumului băii, le indică prin freamăt călela liberă, punîndu-și stielul în mișcare. Co- lina argintată, prezentîndu-se la marea nasteri cu lăncile drepte, alinate, îl întîmpină cu un vuleț prelung, venit din hăurile păturii printr-un născocitor mai eolian. În lumina felinarul, Corlion văzu fata copilor și întelese că la hotarul dintre cele două sate intra în stăpî-nire teama. Ca în vechile ritualuri, figurile crailor se aspriseră, se strînseseră și rămăse- seră așa, în neclintire.

— De ce v-ai oprit? Îi întrebă bătrînul.

— Ți se pare, răspunse Muru, preocupat de creanga ce-i agățase colțul colului. Nu vezi că mergem?

Înfocșat de un gînd puștitor, Corlion re-vedea același bătrîn în mintea căruia mai ple- tea încă încrederea vitiei de apoi. Poate prin ei căpăta dreptul la o nouă nasteri — doar pentru asta-l însoțea. Tăcu și tăcerea părea curăț din trupul sînt al închipuirii desarte și fără noimă. Mergea urmărînd colturile lor, lu- zia cucuierătoare din noaptea aceea. Ce frumos i se arăta astfel drumul! Examină copiii în in- tineric și cînd i se părea că se codesc, le închi- nă în soaptă un cîntec de îmbrăbătare.

— Leseseră de mîci din vîntuștii ei și însoi o vreme. Călcînd peste peria de griu ver- de, încolțit în mici baionete, auză impresia că se reîntorseseră în căsuțele lor joase, invadate de muscate, de sub care se arătau frisoare crude, imblînzite în culoare pură. Stele de var abuzau împotriva de-a valma. Nîntea întens peste petecul de verdețată. O nîntoare animată din care suflulete plîndeau leseau la lumină să-si arate formele. Alpecat pe o parte, Fică rînjea cerului cu flura-i timpă, dovodînd încă o dată că prezenta lui aici era numai pentru a conștientiza demotivul crăisoriilor.

Întrețit de întîzieri, Corlion puse mîna pe stea și stînsse lumina și felinarul.

— Flăcările astea ne-au orbit. N-o să mai ajungem nicodată la Bîlidar.

Nu mai vedem nimic, scînd Fică, rămas în urmă.

Profînd de beznă, Muru dezîlii din colturile stielei panglici colorate și le aruncă pe covorul de griu. Culoarele nu se puteau vedea dar stă că în curînd zăpada se va bucura de ele, poleîn- du-le în alb. Întoarce capul și rămăse încurcat de două demotivuri găbene-verzul, ridicîndu-se din întineric.

— Luminează zăpada, bohott el, prînzîndu-l pe Corlion de mînă.

Ușor derutat, bătrînul își dădu totuși seama că era vorba de o dihanie. Aprînsă felinarul să-si opere treburile crăisoriilor.

Din plătul verde coborîră brusc într-o groță uriașă, în care clipirile depărtate ale unor can- dele indicau mărimea adînciturii. Alunecară pe drumul îngust, tăiat printre salcimi, cu Corlion în față, împîlînd adînc picioarele în pămînt, aprînzîndu-se în toată, tînd cu greu trupa să nu se prăvălească. O luară înspre stînga și pă-

truseră într-o curte largă, nesfîrșită, la capătul căreia descoperiră două case aprîgite una de alta. Din streasina primei plecau birne groase, neciopite, cu colturile ieșite mult în afară, ca niște cruci suprapuse, răsîrînd în împletire peretii.

— Treceti în dreptul ferestrei, începu Corlion reză. Încep Mitus și Muru, apoi ceilalți într-un glas. Dacă nu iese nimem, mai ziceți și a doua cîntare. Poate vă aude.

Din tînda largă, o cline lătos o zbughi pe lință ei ca un proiectil. Ajunse în curte, își aruncă în văzduh un lătrat disperat ce stîrni în toată grota o hămăliță cumplită. Din prima în- căeră îl orbi cu opaiatul o femeie îmbrăcată într-o haină de dimie, sleampătă și desculță.

— Ce v-a apucat, prăpădiților? Acum se ves- tesie? Ah, de cînd s-o născut el!

Proptiți în colturile înalte, crăisorii înmărmu- riră. Steaua se învîrti neajutorată și apoi ră- mase și ea fixă.

— Valea! se răsî din nou femeia. Știam și fără voi că a venit pe lume.

Fănuș își recăpătă glasul:

— Ce mai stăm, nu ne primeste.

— Cum atî auzit, întări femeia. Și altădată să vestii cînd trebuie nu cînd vi se pare vouă.

Încurajat de glasul femeii, cîinele îi tinu din scurt pînă la iesire. Întîlîndu-se cu alții, de- veni mai îndrăznel. Corlion se apropie de un de- scîntec al ei, îl lovi cu toaiaul drept în cep și și dintr-o scintilele cîrmă celorlalți îndrăzneala pentru citeva momente.

— Mergem la alții, îi îndemnă bătrînul.

Mitus se apropie și tîpî în urechea lui et îl tin gura:

— Nu ne primeste nimeni aici, e un sat de cîini.

Corlion se întoarce în lumina felinarului, arătîndu-și dinții lunzi și ascuțiți:

— Ea o să ne primească. Uite, chiar la casa sa.

O luă înainte, lezîndu-și umerii cu două colțuri de case-n cutremur.

— N-am s-o las să-i piardă de tot, mormăi pentru sine. Numai unu sau doi de s-o putea. Și sărî prin care-are trecut parcă ne-a orbit.

— Arătîndu-ne altă cărare, Haidet, băieți, strîiă el coabilor ce se codeau încă. Să mai încercăm o dată.

Escortați de lătrăturile desfundate ale cîni- lor, pătruseră într-o grădînă cu plantații de porumb necules. Bostanii, mari cît băcele, le- zăți de vreliuri uscate, tăiate din loc în loc de urmele aior pasi, se atîrnau ușor la atingerea lor. Băliările înalte, alpecate pe alocuri de vînt și ploa, dădură la iveală cîinci lădite cu mere ciugulite de păsări. O sană își arăta dantura ruginită, zăcînd lîngă un pom, în preajma sca- zîntelor. Ocolire o cosere de nutie, escaladară fundația unui binal abia început și ajunseră în fata casei. Corlion se opri lîngă un pătul, cu lanțetei smulsi în parte. Zări un lighian aruncat în mijlocul curții, înnegrit de apa năclătită. Sin- gură, secura de lîngă o grămăseară de lemne arăta că zăpada nu plecase de mult.

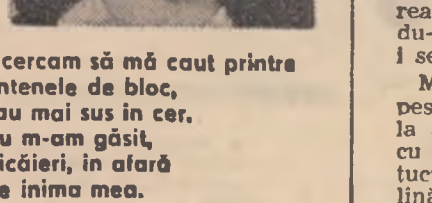
— Să cîntați tot la fereastră. Îl sfătui Corlion, și să vă speriat. O să vă deschidă cineva pînă la urmă.

Camufajul ferestrelor, un rînd de scînduri albe, opra în etanșeitatea lui orice rază de lu- mină. Geamul era destul de murdar de vreme ce Fică, scîpînd pe suprafața lui, lăsă o diră proeminentă în noaptea.

Ruxandra băltărețu

Ruxandra Băltărețu... Un nume tînar, prea tînar — de fapt al unui copil-pierd — și un zbor liric frînt prea de timpuriu, în seara tragică de 4 martie... Un nume scris de atîtea ori cu litere de școlărie... era elevă în clasa a VIII-a la Școala generală nr. 11 din Capitală și locuia în fostul bloc din strada Tudor Arghezi nr. 1 — pe fîle de caiet, sub șiragul de cuvinte sensibile adunate în poeme. Un nume cules adesea pe coala tipografică a revistei „Cutezători” sau a pla- chetelor de versuri ale pionierilor, cărora le-a îndrumat pașii pe tărîmul scrierului poetă Veronica Poenaru.

Dacă visările lirice, călătorind spre cine știe ce „stea din Calea lactee” nu s-ar fi curmat brusc în seara aceea de 4 martie, Ruxandra ar fi împlinit — la 18 mai 1976 — frumoasa vîrstă de 16 ani! I s-a atribuit premiul postum — în cadrul concursului literar „Tineri condeie”, organizat de Consiliul Național al Organizației Pionierilor.

Deana Pița

Trei culori

Strămoși trăiesc, Îrăiesc în pămînt, În vîzduh, În macii din griu, În poculul de cer din care Beau su comorie zilei...

Rătăcire

Deodată, sfiora se rupse Și sufletul îmi căzu în nisip, Departe de mine...

Inceram să mă caut printre

Antelele de bloc, Sau mai sus în cer, Nu m-am găsit, Nicidieri, în afară De inima mea.

Uimire

Nu bănuiam Că noaptea e-un potop De cerneală, În oceanul ei, Ce frumoase insule — stelele!

teatru film televiziune

„Floriile unui gambaș” Ficțiunea apostolatului Haine de duminică

teatru

Ioan Lazăr Corina Cristea Iulian Neacșu

atelier literar posta redacției

I. CIOANCAȘ: Un ciclu de inspirație mai susținută și de consistență mai omogenă, în care există pagini demne de atenție: „Drumul meu”, „Cel drăg”, „Omule”, „Clipa”, „Pașărea”, „Dați-mi înapoi”, „Al. PRIBOIENI: Citeva lucruri interesante, într-o formulă nouă: „Text de lină”, „Noaptea de sorcove”, „După hrană”, „Noaptea de gardă”, (notă albă, seacă, prozalică”, pe marginea unor evenimente din mica lume cotidiană — formulă plină de perspective, dar și de riscuri l.). Și citeva, în celelalte pile, în două proiecte (nu întotdeauna cultivate până la adâncime și exigentă necesară): „Singura mireasă”, „Se turbură noaptea”, „Viermil dreșă”, „In pădure”.

N. STANCIU: Proiectul „grădini” e interesant, dar încă insuficient definit, configurat, și ilegal de la o pagină la alta. Sînt, însă, destule părți care ating pragurile poeziei: „Spre seară”, „E toamnă”, „Melancolia”, „Mai dănuiesc”, „Am înțeles”, „Zic”.

G.M. BUCOVICIOR: Nu se vede, din păcate, nici acum, semne de înnoire. Ceva mai bine, în „Indemna”, „Vintul”, „Într-o zi de iarnă” și, din ultimul plic, „Bucurie”.

V. DRUMES: Mai de grabă, confecție de obișnuită, plafonată, lucru manual de serie, fără efort și semnificații. Ceva mai rar, răsărite, „Confesiune”, „Fiu”.

A. DAN: Am predat desenele secretariatului de redacție. **AUREL VOISINE:** Interesantă încercarea de a explora liric acest univers domestic, mîntuit și prozait de „Vintul”, „Într-o zi de iarnă” și, din ultimul plic, „Bucurie”.

„Condiție”, „Drumul filior”, „Joc de taină”, „Hrană”.
M. BEICU: Am primit scrierile cu intirziere, așa încît nu v-am putut răspunde în condițiile dorite. Dintr-un vers, ni s-au părut mai aproape de reușită „Mustrare” și „Eroare”. (Amănuntele de care ne întrebați le puteți găsi oricînd în redacție).

A. RĂLĂU: Cele mai bune demonstrează o creștere, un progres („Această pace”, „Viermele”, „Această piele”, „Abținere”).

Geo Dumitrescu sînt de bun augur, cu toate justificările profunde, grave (și subiective!) pe care se sprijină. Grăbiți-vă încet (totuși!) și nu căutați în poezie o revanșă sau o compensație („conterstările” sînt strict diferite și de loc interjanganabile...). Mai ales cînd știți că de bine că e vorba — cum ziceți — de dramă spre casa! Oricum, publicării poezilor (ca, de altfel, și cea a enumerărilor de tîbură din răspunsuri) e cu totul întâmplătoare; nu trebuie să deduceți aici o semnificație. Nu puteți adresa, firește, toate întrebările care vă frîntă; și, vorbim, e lăsa să le dea un răspuns.

ELENA I. PLAMADA: Ar fi un anumit zvon prin pagini, difuz, încet, mai ales în „Serviciul de noaptea”, „Clasă la o margine de pădure”. Dar ne-au trimis prea puțin (și unora cu desul de citit!), ca să ne putem face o părere întemeiată.

Mesia, Victor Păstăreț, A. Mesia, Drăgă, Ștefan, Victor Păstăreț, R.C. Beicu, Ștefan, „O vară dar cu oarecare”, Alina, Ana, Valerian Tomescu, St. Buzărnescu, Ionel Spina, Vasile Constantin, M. Hărmă, Elena Teles, Ionel Beicu, Daniela, Ioana, G.M.B., A.S.R. Timișoara, Andrei Pădure, G. Militaru, Lucia Săvescu, Emilia-Romana, Nicotia, Răzvan, Vasile Tereș, Paul, Ion, Nara Călin, N. Ștefan, M. Simion, A.A. Andrei, Daniela, Diana, Vladimir Gheță, C. Răduț-Angelina; Încercări de autor modest.

Dr. Ștefan, Ștefan, M. Viliș, Lorelei, Oana, Radu Zărnescu, Rodica Toșca, Carmen Tania Grigore, E. Wilford, M.R. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

„Condiție”, „Drumul filior”, „Joc de taină”, „Hrană”.
M. BEICU: Am primit scrierile cu intirziere, așa încît nu v-am putut răspunde în condițiile dorite. Dintr-un vers, ni s-au părut mai aproape de reușită „Mustrare” și „Eroare”. (Amănuntele de care ne întrebați le puteți găsi oricînd în redacție).

A. RĂLĂU: Cele mai bune demonstrează o creștere, un progres („Această pace”, „Viermele”, „Această piele”, „Abținere”).

Geo Dumitrescu sînt de bun augur, cu toate justificările profunde, grave (și subiective!) pe care se sprijină. Grăbiți-vă încet (totuși!) și nu căutați în poezie o revanșă sau o compensație („conterstările” sînt strict diferite și de loc interjanganabile...). Mai ales cînd știți că de bine că e vorba — cum ziceți — de dramă spre casa! Oricum, publicării poezilor (ca, de altfel, și cea a enumerărilor de tîbură din răspunsuri) e cu totul întâmplătoare; nu trebuie să deduceți aici o semnificație. Nu puteți adresa, firește, toate întrebările care vă frîntă; și, vorbim, e lăsa să le dea un răspuns.

ELENA I. PLAMADA: Ar fi un anumit zvon prin pagini, difuz, încet, mai ales în „Serviciul de noaptea”, „Clasă la o margine de pădure”. Dar ne-au trimis prea puțin (și unora cu desul de citit!), ca să ne putem face o părere întemeiată.

Dr. Ștefan, Ștefan, M. Viliș, Lorelei, Oana, Radu Zărnescu, Rodica Toșca, Carmen Tania Grigore, E. Wilford, M.R. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

„Condiție”, „Drumul filior”, „Joc de taină”, „Hrană”.
M. BEICU: Am primit scrierile cu intirziere, așa încît nu v-am putut răspunde în condițiile dorite. Dintr-un vers, ni s-au părut mai aproape de reușită „Mustrare” și „Eroare”. (Amănuntele de care ne întrebați le puteți găsi oricînd în redacție).

A. RĂLĂU: Cele mai bune demonstrează o creștere, un progres („Această pace”, „Viermele”, „Această piele”, „Abținere”).

Geo Dumitrescu sînt de bun augur, cu toate justificările profunde, grave (și subiective!) pe care se sprijină. Grăbiți-vă încet (totuși!) și nu căutați în poezie o revanșă sau o compensație („conterstările” sînt strict diferite și de loc interjanganabile...). Mai ales cînd știți că de bine că e vorba — cum ziceți — de dramă spre casa! Oricum, publicării poezilor (ca, de altfel, și cea a enumerărilor de tîbură din răspunsuri) e cu totul întâmplătoare; nu trebuie să deduceți aici o semnificație. Nu puteți adresa, firește, toate întrebările care vă frîntă; și, vorbim, e lăsa să le dea un răspuns.

ELENA I. PLAMADA: Ar fi un anumit zvon prin pagini, difuz, încet, mai ales în „Serviciul de noaptea”, „Clasă la o margine de pădure”. Dar ne-au trimis prea puțin (și unora cu desul de citit!), ca să ne putem face o părere întemeiată.

Dr. Ștefan, Ștefan, M. Viliș, Lorelei, Oana, Radu Zărnescu, Rodica Toșca, Carmen Tania Grigore, E. Wilford, M.R. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

„Condiție”, „Drumul filior”, „Joc de taină”, „Hrană”.
M. BEICU: Am primit scrierile cu intirziere, așa încît nu v-am putut răspunde în condițiile dorite. Dintr-un vers, ni s-au părut mai aproape de reușită „Mustrare” și „Eroare”. (Amănuntele de care ne întrebați le puteți găsi oricînd în redacție).

A. RĂLĂU: Cele mai bune demonstrează o creștere, un progres („Această pace”, „Viermele”, „Această piele”, „Abținere”).

Geo Dumitrescu sînt de bun augur, cu toate justificările profunde, grave (și subiective!) pe care se sprijină. Grăbiți-vă încet (totuși!) și nu căutați în poezie o revanșă sau o compensație („conterstările” sînt strict diferite și de loc interjanganabile...). Mai ales cînd știți că de bine că e vorba — cum ziceți — de dramă spre casa! Oricum, publicării poezilor (ca, de altfel, și cea a enumerărilor de tîbură din răspunsuri) e cu totul întâmplătoare; nu trebuie să deduceți aici o semnificație. Nu puteți adresa, firește, toate întrebările care vă frîntă; și, vorbim, e lăsa să le dea un răspuns.

ELENA I. PLAMADA: Ar fi un anumit zvon prin pagini, difuz, încet, mai ales în „Serviciul de noaptea”, „Clasă la o margine de pădure”. Dar ne-au trimis prea puțin (și unora cu desul de citit!), ca să ne putem face o părere întemeiată.

Dr. Ștefan, Ștefan, M. Viliș, Lorelei, Oana, Radu Zărnescu, Rodica Toșca, Carmen Tania Grigore, E. Wilford, M.R. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

„Condiție”, „Drumul filior”, „Joc de taină”, „Hrană”.
M. BEICU: Am primit scrierile cu intirziere, așa încît nu v-am putut răspunde în condițiile dorite. Dintr-un vers, ni s-au părut mai aproape de reușită „Mustrare” și „Eroare”. (Amănuntele de care ne întrebați le puteți găsi oricînd în redacție).

A. RĂLĂU: Cele mai bune demonstrează o creștere, un progres („Această pace”, „Viermele”, „Această piele”, „Abținere”).

Geo Dumitrescu sînt de bun augur, cu toate justificările profunde, grave (și subiective!) pe care se sprijină. Grăbiți-vă încet (totuși!) și nu căutați în poezie o revanșă sau o compensație („conterstările” sînt strict diferite și de loc interjanganabile...). Mai ales cînd știți că de bine că e vorba — cum ziceți — de dramă spre casa! Oricum, publicării poezilor (ca, de altfel, și cea a enumerărilor de tîbură din răspunsuri) e cu totul întâmplătoare; nu trebuie să deduceți aici o semnificație. Nu puteți adresa, firește, toate întrebările care vă frîntă; și, vorbim, e lăsa să le dea un răspuns.

ELENA I. PLAMADA: Ar fi un anumit zvon prin pagini, difuz, încet, mai ales în „Serviciul de noaptea”, „Clasă la o margine de pădure”. Dar ne-au trimis prea puțin (și unora cu desul de citit!), ca să ne putem face o părere întemeiată.

Dr. Ștefan, Ștefan, M. Viliș, Lorelei, Oana, Radu Zărnescu, Rodica Toșca, Carmen Tania Grigore, E. Wilford, M.R. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

„Condiție”, „Drumul filior”, „Joc de taină”, „Hrană”.
M. BEICU: Am primit scrierile cu intirziere, așa încît nu v-am putut răspunde în condițiile dorite. Dintr-un vers, ni s-au părut mai aproape de reușită „Mustrare” și „Eroare”. (Amănuntele de care ne întrebați le puteți găsi oricînd în redacție).

A. RĂLĂU: Cele mai bune demonstrează o creștere, un progres („Această pace”, „Viermele”, „Această piele”, „Abținere”).

Geo Dumitrescu sînt de bun augur, cu toate justificările profunde, grave (și subiective!) pe care se sprijină. Grăbiți-vă încet (totuși!) și nu căutați în poezie o revanșă sau o compensație („conterstările” sînt strict diferite și de loc interjanganabile...). Mai ales cînd știți că de bine că e vorba — cum ziceți — de dramă spre casa! Oricum, publicării poezilor (ca, de altfel, și cea a enumerărilor de tîbură din răspunsuri) e cu totul întâmplătoare; nu trebuie să deduceți aici o semnificație. Nu puteți adresa, firește, toate întrebările care vă frîntă; și, vorbim, e lăsa să le dea un răspuns.

ELENA I. PLAMADA: Ar fi un anumit zvon prin pagini, difuz, încet, mai ales în „Serviciul de noaptea”, „Clasă la o margine de pădure”. Dar ne-au trimis prea puțin (și unora cu desul de citit!), ca să ne putem face o părere întemeiată.

Dr. Ștefan, Ștefan, M. Viliș, Lorelei, Oana, Radu Zărnescu, Rodica Toșca, Carmen Tania Grigore, E. Wilford, M.R. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

N. E. Mășă (pentru cea de-a doua) și secretariatul de redacție: N. Mesia!!!

„Condiție”, „Drumul filior”, „Joc de taină”, „Hrană”.
M. BEICU: Am primit scrierile cu intirziere, așa încît nu v-am putut răspunde în condițiile dorite. Dintr-un vers, ni s-au părut mai aproape de reușită „Mustrare” și „Eroare”. (Amănuntele de care ne întrebați le puteți găsi oricînd în redacție).

A. RĂLĂU: Cele mai bune demonstrează o creștere, un progres („Această pace”, „Viermele”, „Această piele”, „Abținere”).

Geo Dumitrescu sînt de bun augur, cu toate justificările profunde, grave (și subiective!) pe care se sprijină. Grăbiți-vă încet (totuși!) și nu căutați în poezie o revanșă sau o compensație („conterstările” sînt strict diferite și de loc interjanganabile...). Mai ales cînd știți că de bine că e vorba — cum ziceți — de dramă spre casa! Oricum, publicării poezilor (ca, de altfel, și cea a enumerărilor de tîbură din răspunsuri) e cu totul întâmplătoare; nu trebuie să deduceți aici o semnificație. Nu

de 1 iunie

Tara jucariilor

● Cu flori de Luchian acopream casele noastre din surcele și lut în ferestre așezind margarete. Cu ajutorul unei singure unelte — cuțitul — încrustam în lemn zine bune, harapi și feți-frumosi, cai și castele cîi degetul mic, flutier de sece și arcuța de alun. Jocul era o convenție, iar jucăriile minunile lumii. La umbra merilor, armate de păpăii, la chemarea fluierelor, înconjurau pe Omul negru ca apoi, din imaginare păduri, să sosească frații lui Pînța ca să-l judece. Era o țară de sece atunci și numai în soma jucăriile veneau mai aproape de noi, și zina încercam să ni le dărui.

● Într-o poezie, Dimineața copiilor, de Bogdana Boeru, sint detasuri care definesc această vîrstă cu sufletul transparent ca lacrima mereu cu năstrușnice semne de întrebare pe gură: „Din cite cărămizi sint zidite casele noastre? — Din cite generații e țara, i-am răsunat. Umbra luminii purta o floare-nrte noi. De ce iubim zina și-n noaptea ni-e teamă? Ziua crește din oameni, din părinți. Numai zina nu putem rămîne? Nu, am pierde dragostea luminii... I-am răspuns. El s-a aprit. Cu roua de pe flori își spală mințile albe”.

Să le apărăm joaca și plina, întrebările și mințile albe. Să le dăruiam jucării ca lumina zilei și să-i lășăm în țara jucăriilor să plutească în bărci de nașă pe apele fanteziei lor. Și o dată pe săptămînă, cel puțin, să ne copilărim și dacă vîșmintă vîrstei nu ne lasă, să ne ascundem din fața lor și să-i privim doar prin gălăgioasa fereastră a inimii. Dacă Albă ca Zăpada ne pune piedică să acceptăm rolul ursului morocănos pentru jucăriile care invie și ne privesc prin ochii copiilor și ne invadează în rîsul lor argintat.

Lăsați copiii să rîdă. Ei nu știu să greșescă, sint frumoși și rîsul lor are sens. Cu atît mai mult la noi acasă, în țara jucăriilor. Copilăria și jucăriile ei ne vorbesc de sănătatea morală a unei națiuni. Lăsați copiii să rîdă!

Ion Iuga

COPILUL

● Un gânditor de mare adîncime spunea că lumea e un dar făcut oamenilor, deci cit de sus trebuia să-l așeze omul (în această accepție) pe scara ființei! Cel mai sus, desigur. Dar mai presus de sine omul situația progetivă să se de ce care vine din antichitatea lumii, pe cel care n-au mai fost astfel niciodată dar vin nestreit, ca răsritul zăpezii, spre a fi.

Copiii sint niste des-astre, aștri cuprinși de dorul lumii noastre. Amintirea strănătății lor îndepărtate dă ocazilor mîșcări de care o fac acel aer hieratic, lumina de dimineață nesfîrșită.

Deci făptura oricîrui copil, apa mării pe arsîtă e mai puțin răcoitoare, aerul plin de ozon din munti mai puțin pur, borile și frunzele abia răsărite mai puțin fragede, și, totodată, urmele oșii dovezi despre cel mai adînc trecut al vieții mai puțin vechi.

Copiii se miră și se minunează atî de mult încît se poate spune că mirare sau minime e numele lor.

Si totuși ce forță și curiozitate uriasă au aceste ființe mirate, aceste fragile creaturi (care încă n-au devenit gânditoare) de a răvăși pămîntul, de a descompune orice obiect, de a distruge tot ce este artificial pentru a descoperi secretul ce stă la baza tuturor lucrurilor. Dati cîtorva copii cea mai perfecționată mașină și în cîteva ore nici oșele și componente nu vor mai fi întregi. Mă gîndesc la copilul teribil Rimbaud cum construia etaje în adîncime, punea să cînte un pian în muntii, colora vocale sau așeza o mare în pantă, proclamînd cîntii dereglarea tuturor simțurilor, imagini și metafore, despre care s-a spus că au izvorit dintr-un program aproape matematic. Izvoarele din ochii de cîcioare sau abanos ai copiilor le sustin părinților chipurile unere. Si cine n-a observat ce minunat de lent îmbătrînesc profesorii, cei ce trăiesc mereu sub privirile celor tineri. Dar oricît de postacie ne-am lăchispu azi copilăria și de locuitorii ei, nu dor să nu le urez să invete, să stie să construiască, să ajungă acolo ca fiii și fiicele lor să fie mai presus ca ei, iar copiii aceluia de asemeni să tot asa mereu, mereu la nesfîrșit.

Gheorghe Pituș

MONDRAMA Oglinda unei transformări

● Michel Lelria, autorul unui volum de referință asupra civilizației și artei africane, sublinia în prefața cărții sale, *Afrique noire*, caracterul viu, în permanență prefăcătoare și mutabil al tuturor operelor ce compun inestimabilul patrimoniu artistic african. Se refera, spunînd această, la strîna legătură ce a existat, dintotdeauna, între creația artistică și viața de fiecare zi, cu evenimentele sale mărunte și pasagere, generatoare însă, pentru artatul african, de trăiri emoționale intense și profunde. Răcind astfel clipe la nivelul simbolului peren, desfășînd învelșul timpului de gestul trecător pentru a-l imortaliza în varianta sa eternă amă-nă la teatrul, prin multitudinea formelor de expresie, a oferit o formă predictibilă de manifestare, fie în cadrul tradiționalei dansurilor, fie sărbătorilor războinice, al felicitărilor și complicatelor ceremonii rituale. Ee în același modern, al teatrului popular.

„Este vorba despre o creație artistică pe care trebuie să o înțelegem prin semnificațiile sale de ordin național: într-adevăr, ce oare simbolizează acest «teatrul popular» dacă nu voința unui întreg popor de a-și crea, alături de independența națională, una culturală, oglindă a unor transformări radicale pe toate planurile societății» sublinia, în ultimul număr al revistei *ACTUEL DEVELOPPMENT*, Michel Valdenaire, profesor universitar, consilier pentru educația nașilor la Institutul Național al Teatrului și Sportului din Republica Coasta de Fildeș. La datele statistice sint și ele revelatoare pentru ceea ce Amadou-Mahtar M'Bow, directorul general al UNESCO numește „nestinsă sursă de cultură a imensului continent african”: Iată, namum în Republica Coasta de Fildeș, la începutul anilor 1974 au luat ființă mai mult de 50 de grupuri teatrale, cu un reperoriu de aproximativ 120 de piese. Printre acestea, *Komé Taa* de Germain Coffi Gadeau, *Prezentarea rîșii* (ce creează colectiv), O corovană la Beletse de F. J. Amou d'Aby, precum și creațiile unor tineri, foarte tineri autori ca Amadou Kouyoussou, Celestin Assor Adiko, Mamadou Berté, Charles Nokan sau Bernard Zadi. Mai mult chiar, la inițiativa Federației naționale de teatru din această țară, a fost creată o *Capă nașională a teatrului*, al cărei sistem de desfășurare se aseamănă, în linii mari, cu cel al competițiilor sportive. Rezultatul este hotărît de preferințele publicului, finala avînd loc, de cinci ani, la Centrul cultural din Treichville, importanta evenimentului fiind reflectată de faptul că televiziunea programează, cu regularitate, emisiuni de actualitate teatrală, emisiuni destinate să promoveze activitatea colectivelor de artiști amatori.

Lucrările teoretice care încearcă să explice, să teoretizeze acest fenomen intitulat, generic, „teatru popular” (asa cum ar fi, spre exemplu, lucrarea lui F. J. Amou d'Aby apărută mai demult în Editura pariziană Larose) pun accentul, în primul rînd, asupra caracterului său de improvizație. Temele sale sint cel mai adesea, sociale, piese, asa cum subliniază profesorul Valdenaire, „atî de puțin scrise încît se reduce la o simplă schemă pe care actorii o dezvoltă mai apoi în funcție de imaginația lor și, mai ales, de situațiile în care se află. Spontanitatea, caracterul său de «joc» este una dintre primele calități ale acestui teatru. El se impune, înainte de toate, ca un mijloc de comunicare ce a căpătăt din ce în ce mai multă importanță tocmai în contextul marilor schimbări aduse de urbanizare precum și de evoluția rapidă a societății din foarte multe țări africane. Acest teatru nu este un simplu fenomen de supraviețuire al unor tradiții, ci este o adaptare a acestora la niste noi realități, la un nou univers spiritual... un teatru complex căruia i se adăugă muzica, dansul și mai ales poezia... un teatru specific african”. Să adăugăm, la toate acestea, funcția, deloc neglijabilă, de factor educativ, căci, dintotdeauna, manifestările artistice sint, pentru omul african și exemple morale edificatoare.

Scenă dintr-un spectacol al „Teatrului popular” din Coasta de Fildeș

catoare. Si fenomen extrem de semnificativ, teatrul popular este asimilat unei informații orale care asă cum subliniază cercetătorul Moussa Kouyoussou, se integrează într-un mai larg cod cultural, ce-și propune, prin mijloacele specifice teatrului, poeziei, filmului, radioului, televiziunii, o modelare spirituală a omului nou... Reinnoind, în acest mod, ceea ce Malraux denumea, în cartea sa, *L'Intemporel* „surpriza, mereu reinnoită în ochii umilți și estetului european, a unei arte ce stie să sublinieze realul în artistic astfel încît, în orice clipă, spectatoriul este integrat perfect într-un spectacol, în sensul superior al cuvîntului, pe care-l creează și contemplă cu o neastentă plăcere”. Reinnoind o tradiție și deschizînd o alta, cea a participării masei populare la beneficierea civilizației, accesul la cultură, integrarea într-un mai larg circuit mondial de valori fiind, asă cum aprecia profesorul Valdenaire, însuși atributul independent spiritual a tinerilor state africane, aflate, acum, pe drumul atît de complex al construcției unei noi societăți, a unei noi mentalități, și implicit, a unei noi viziuni asupra omului și orizonturilor sale sufleteste.

Cristian Unteanu

lirică vietnameză

PHAN VAN TRI

Cîntecul grăunțelii de orez

Adio cîmpuri dragi,
eu plec departe,
Co să-i hrănesc pe țoși
din spica cod,
Corabia de aur
azi desparta
De țară
frumusețea mea de jod,
Străbunii mei
serveau, prin veacuri, țara
Nutrînd copiii
din generațiile noi
Și nu mă tem
cînd focu-și crește para,
Șiți voi, ohe!
Ohe! Șiți voi!

În românește de Al. Andrițoiu
și Liliana Blajovici Liciu

To Duy : „Mamă din Sud”

LAM THI MI XA

Aromă de magnolii

Tu și eu, și stelele,
lor în frunze — săgețile luminii,
Unde e steaua ta? Acolo!
Nu mi-ai răsunat,
Razele lunii, ca o ploaie,
Florile magnoliilor și minunile verii.

Tu și cu mine, în această grădină,
La fel ca atunci, în copilărie,
Simți aroma aceea a magnoliei,
Ce se ridică-n virtutea?

De cite ori a-nflorit de-atunci magnolia?
Ai străbătut atîtea drumuri,
De fiecare dată magnolia înflorea,
Tu și cu mine... Ți-amintești, pe brațele noastre
Ningea cu zăpada magnoliilor.

Cunoscut-ai atîtea melinști,
Ai străbătut atîtea drumuri,
Pe care din ele,
Ți-ai amintit de prietena ta?
Oare ți-ai adus aminte de mine?
Chipul tău mi-este pururi în inimă,
Păsări se tînguie-n flori,

Și, din nou, tulburător a-nflorit
Aici magnolia noastră miracolă,
Tu și cu mine... Mi te-o adus
Pe aripile sale vîntul.

XUAN DIEU

Mări de orez

Mă-nconjoară mări de orez, zid de spice înalte,
Plutesc, mi-e sufletul vesel, plutesc în ceață
argintie,
Tot trupul mi-e jilov de brăboana de rouă,
Prătușidani e o aromă grea de coapă recoltată.

Alungăc peste cîmp sîntul, undînd lăunul,
Plutesc, și spicele-n jur porcă sine voluri.

Arhitecturi laotiene

arta khmeră

Cu umire și încintare, la mijlocul secolului trecut, Europa descoperi splendoarea nebanută a artei khmer, sintezată în monumentele de la Angkor, devenite, de atunci, un simbol ce întrușchia caracteristicile unei multiseculare creații artistice. Pentru a defini arta khmeră, cu siguranță una dintre cele mai originale și fecunde, una dintre puținele ce s-au constituit ca școală artistică cu trăsături bine conturate, trebuie să facem apel la elementele multimilenare și prelucrate de artiștii khmeri a fost asimilată și prelucrată de artiștii khmeri de-a lungul secolelor. Și atunci cînd vorbim despre artiștii khmeri ne referim — așa cum este de altfel cazul pentru arta Asiei de sud-est în genere — la arhitecți, creatorii unor opere ce au rezistat cel mai bine timpului și oferă astăzi posibilitatea de a recrea — așa cum se încercă acum la Angkor — o parte din frumusețea distrusă de timp și de intemperii. Asă cum sublinia într-o carte de referință asupra originii și etapelor de evoluție ale artei khmer, Gilberte de Coral Remusat, India veche avea două feluri de arhitectură, una bazată pe materiale durabile, legată, se pare, de marile civilizații ale Iranului și Mesopotamiei; cealaltă în lemn și probabil autohtonă. Aceste două tehnici de construcție erau amestecate, adeseori producînd un fel de arhitectură mixtă, avînd elemente de lemn. Adesea, artiștii indieni transpuneau în piatră decorația și formele specifice arhitecturii în materiale ușoare.

Toate aceste caracteristici se regăsesc în arta khmeră: arhitectura în materiale durabile, arhitectura „ușoară” și cea mixtă coexistă în vechia Cambogia. Ele prezintă forme adesea extrem de complexe deoarece elementele provenind din arta indiană le-au fost adăugate cînd altele noi, aparținînd arhitecturii locale,

influențată de formele de construcție indoneziene. Desigur, construcțiile din lemn nu au fost păstrate pînă astăzi; mai există doar un număr de monumente din piatră sau cărămidă (gresie, laterită) sau, mai rar, alte varietăți de piatră), compuse, în principiu, din una sau mai multe turnuri-sancuare, prevăzute, cîteodată, cu galerii. O arhitectură ce a atîns punctul său maxim în crearea complexului de la Angkor unde, la fiecare pas trebuie să admîrcăm desăvîșita măiestrie a artiștilor khmeri ce au articulat, fără nici un fel de gresală, imensele blocuri de piatră. Proiecțiile imaginare ale clădirii organizează spațiul în jurul monumentului, impunînd o imagine proprie asupra ordinii cosmice, întregul complex fiind ei însuși ca o uriașă oglindă, închisă în propria ei perfecțiune, a universului. De remarcant, apoi, basoreliefurile, în sine, opere de artă ce merită a fi studiate separat. Este prezentă aici ceea ce cercetătorii francezi numesc crearea de vid, spațiu de spațiu gol care face ca fiecare centimetru al acestor fresce și ele uriașe — atîngînd aproape 100 de m. lungime) să nu rămînă neocupat. Se regăsesc marile teme mitologice comune întregii Asii de sud-est, dar și o serie de elemente originale, așa cum ar fi panourile înfățișînd scene din viața de curte sau mari tablouri de viață animală. Deosebit de frumoase sint așa-numitele „legături”, flori, arbori, frunze, coroane sculptate cu o grijă și cu o minuțioasă deosebită. Și fiindcă vorbim despre sculptura khmeră, nu am putea omite în această atît de scurtă privire de ansamblu, faimoșii lei, caracteristici acestei arte, prezenți nu numai în celebra alec de deschide drumul către templul de la Angkor Vat ci și la toate marile intrări ale monumentelor ce s-au păstrat pînă la noi. Sint, toate acestea, dovezi ale unei arte multiseculare, care și-a găsit expresia sa profundă, caracteristică, în arta de la Angkor sau Bayon, capodopere ale artei întregii Asii de sud-est.

MICĂ ANTOLOGIE A POETILOR... DE MÎINE

Domnul întunerice

El are fața neagră de tăciune,
El are ochii negri de căcatan
Pe cit e de-nțelept, de el se spune
că totodată este și viclean.

În haina neagră umblă-ntotdeauna,
Și-azvîrla umbra pe-un întreg meleag.
Pe cerul nopții el urăște luna,
iar zina soarele nu-i este drag.

Din orice colț întunecat apare,
cînd nechemat te-află-n orice loc.
Cînd îl zărești tu-duce la culcare
și niciodată să nu-i spui: noroc!

CAROL JEAN HILL
(9 ani)
Australia

De ce?

De ce tot ce-l negru
pe lume-i huliți
și-n alb totdeauna
e totul slăvit?

Da, pielea mi-e neagră
dar gîndul mi-e drept
și-atît de curată
mi-e inima-n piept.

De ce nu-i bun negru?
De ce alb e bun?
Eu nu pot pricepe...
Eu nu pot să spun...

BEATRIZ MARIA OLIVERA
(11 ani)
Argentina

Desen de Molnár Balázs (6 ani)

Cioara

Pe ramul umezit, afără-n ploaie,
în fața geamului ședeo a cioară
și se uita la mine în oadaie,
cu ochii triști, posacă și amară.

Avea asemuire cu mătusa
ce-și bombănește fără încetare
nepoții că trîntesc prea tare ușa
ori nu se șterg prea bine pe picioare.

Și cum ședeo pe craca ei chiricîță
cu capul cam cit puul de găină,
părea o chică foarte prost căniță
căci se vedeau peri albi la rădăcină.

Și c-un moșneag ar fi putut să pară,
ce-și saltă umerii a nepuțință
vrînd de pe ei să zvîrle o povară
sau numai anii de păcătuțință.

MARBIE CARUSO
(13 ani)
Sri-Lanka

Lăcomia

Robin-Bobin cel viteaz
o mincat, pin-la amiază,
un berbec, mai multe oi
și un stol de vrăbioi.
A-nghițit, pe cit socot
și doi boi, cu car cu tot,
caprîi țoși cu țagul lor
și-o tețghoa de negustor.

Cinci biserică, rînd pe rînd,
a-nghițit... Și-i tot flămînd.

Coaja de ou

Co un mic bibelou,
coajă albă de ou,
parcă dată cu var,
te-am găsit sub artar
și te port de noroc
și de tine mă rog
— Coajă albă, să-mi spui
cum era al tău pui!
Cum cînta? Cum zbură?
Și ce pene avea?
Cum era al său cioc?
S-o fi dus, în ce loc?
Te rog coajă să-mi spui
că îl caut și nu-i!

MONIQUE IOLY
(8 ani)
Franța

În românește de Raluca Tulbure
și Victor Tulbure

Luceafărul

Revistă editată de
UNIUNEA SCRITORILOR
din REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dragoș
Mihai Ungheanu (redactor șef
adjunct), Teodor Balș (secretar
responsabil de redacție)

REDACȚIA : București, Piața Scînteii Nr. 1. Tel. 12 32 09
ADMINISTRAȚIA : Calea Victoriei Nr. 115. Tel. 50 74 96
ABONAMENTELE :
3 luni — 13 lei : 6 luni — 26 lei : 1 an — 52 lei
Tiparul executat la :
COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘCÎNTEII”
Paginător Dobrea Marian